

Midfaste søndag d. 31. marts 2019

Salmer:

739: Rind nu op i Jesu navn

369: Du, som gir os liv og gør os glade

662: Hvad kan os komme til for nød

697: Herre, jeg vil gerne takke

Prædikentekst: Johannesevangeliet 6,1-15

Derefter tog Jesus over til den anden side af Galilæas Sø, Tiberias Sø. En stor folkeskare fulgte ham, fordi de så de tegn, han gjorde ved at helbrede de syge. Men Jesus gik op på bjerget, og dér satte han sig sammen med sine disciple. Påsken, jødernes fest, var nær. Da Jesus løftede blikket og så, at en stor skare kom hen imod ham, sagde han til Filip: »Hvor skal vi købe brød, så disse folk kan få noget at spise?« Men det sagde han for at sætte ham på prøve, for selv vidste han, hvad han ville gøre. Filip svarede ham: »Brød for to hundrede denarer slår ikke til, så de kan få bare en lille smule hver.« En af hans disciple, Andreas, Simon Peters bror, sagde til ham: »Der er en lille dreng her, han har fem bygbrød og to fisk; men hvad er det til så mange?« Jesus sagde: »Få folk til at sætte sig.« Der var meget græs på stedet. Mændene satte sig; de var omkring fem tusind. Så tog Jesus brødene, takkede og delte ud til dem, der sad der; på samme måde også af fiskene, så meget de ville have. Da de var blevet mætte, sagde han til sine disciple: »Saml de stykker sammen, som er tilovers, så intet går til spilde.« Så samlede de dem sammen og fyldte tolv kurve med de stykker af de fem bygbrød, som var tilovers efter dem, der havde spist. Da folk havde set det tegn, han havde gjort, sagde de: »Han er sandelig Profeten, som skal komme til verden.« Jesus forstod nu, at de ville komme og tvinge ham med sig for at gøre ham til konge, og han trak sig atter tilbage til bjerget, helt alene.

Så blev det midfaste søndag. Vi er cirka midt i fasten. 4. søndag i fasten. Efter tre søndage med en hel del Djævel, dæmoner, dæmonuddrivelser og fristelser, er de tre sidste søndage i fasten helt anderledes. Fokus er stadig på, hvem Jesus er. Nu vises det dog ikke ved at zoome ind på, hvordan Jesus klarer kampen mod sin modstander. Men ved positivt at vise, hvad Jesus selv gør og hvem han er. I dag om hvordan Jesus mætter mange tusind mennesker. Det handler om mad. Det handler

om brød og fisk. Det handler om, at vi skal have noget at leve af. Både til vores maver og til vores sjæle, så vi kan leve som trofaste og taknemmelige børn af Gud.

Vi hørte for lidt siden om, at store skarer fulgte Jesus. De havde en stor religiøs og åndelig længsel i sig. De tager på vandring med ham og drages af de store tegn, han gør. Syge bliver helbredt.

Dæmoner bliver drevet ud. Jesus virker til at være en mirakelmager.

Al den aktivitet gør dog Jesus træt, han trænger til at være alene. Så han krydser søen, sandsynligvis i en båd. Han kan dog ikke få fred for den store folkeskare, og de følger efter ham. Måske i både? I så fald må de mange tusinde mennesker have fordelt sig i flere hundrede både og en hel flåde har forfulgt Jesu ene båd. Eller de er vandret rundt om søen. Beretningen er ikke optaget af sådanne detaljer. Kun af, at menneskene fulgte Jesus. Deres åndelige sult drog dem efter ham.

Jesus ser skaren. Han trænger virkelig til at være alene. Men han beslutter at bruge anledningen til at lave endnu et tegn. Hans helbredelser af syge havde været et tegn. Hans mirakel ved brylluppet i Kana, hvor han forvandlede vand til vin, havde været et tegn. Nu vil han lave endnu et.

Folkene er blevet sultne. De er fuldt efter Jesus i begejstring, men har ikke tænkt på at tage mad med. Så nu står Jesus og hans disciple med mange tusinde mennesker halvvejs oppe på et bjerg. Det viser sig heldigvis, at en lille dreng har fem bygbrød og to fisk. Jesus tager brødet og fiskene, takker Gud for dem, og begynder at dele ud til de mange tusinde mennesker. Alle bliver mætte, der bliver endda 12 fulde kurve til overs.

Hvornår mon miraklet gik op for disciplene? Hvornår mon den store folkeskare forstod det? Sikkert lige så stille undervejs, efterhånden som brødene og fiskene ikke slap op, men blev ved med at slå til. Mange tusinde munde blev mættet. Den store menneskemængde forstår, at Jesus har gjort endnu et mirakel, og de vil gøre ham til konge. Men Jesus trækker sig. Jo, han har gjort et mirakel. Men der er en anden vej for Jesus. Vejen til hans kongemagt går gennem ophøjelse på et kors. Gennem lidelse. Gennem død. Gennem opstandelse. Den store folkeskare vil løfte ham op med det samme. Måske har det været en fristelse for Jesus at sige ja til deres tilbud. Men han afstår. Holder fast i Guds plan. Han så længere frem. Han skulle ikke kun mætte mange tusinde mennesker for 2000 år siden, men mætte alle slægter siden. Han skal ikke primært mætte rumlende maver, men urolige sjæle. Han skal være svaret på alle menneskers længsler og nødråb. Han skal skaffe tilgivelse til os, som er urolige over vores skrøbeligheder og vores skyld. Han skal skaffe håb om evigt liv til os, som frygter vores dødelighed. Han skal skaffe fred til os, som plages af uro i det indre.

Så Jesu bispisning af de mange tusinde mennesker er et tegn. Et tegn på, at han er den føde, det mad, som Gud har at give os. At han er den, som kan mætte os på alle måder. At han er Guds søn og den eneste vej til Gud for os alle. Ikke kun en jordisk brødkonge, men det evige livs konge.

Og så er der et par andre ting, vi kan lære af beretningen om de mange tusinde mennesker, som blev mætte.

For det første skal den lære os noget om Guds omsorg. Jesus sørgede for mad til de mange tusinde mennesker. Ikke bare så de lige fik stillet en lille smule af deres sult. De fik ikke kun en lille snack, men et mættende måltid. De blev så mætte, at ingen kunne spise mere. Der blev 12 kurve tilovers. Der var masser af mad.

Guds omsorg for os er overflydende. Den er mere end rigelig. Han har så meget, han gerne vil give os. Så meget kærlighed. Så meget visdom. Så meget glæde. Så meget mening.

Hvis vi altså vil lade ham give os det. Hvis vi vil skabe plads til det i vores liv. Det er nok derfor, denne beretning om bispisningen af de mange tusinde mennesker ligger i fastetiden. For det er netop i fastetiden, at vi opfordres til at skære noget væk, så Gud kan fylde mere. Vi opfordres til at slukke for fjernsynet eller facebook eller droppe den gode rødvin og det lækre måltid for en periode. I stedet lytte til vores rumlen. Vores længsel. Vores utilfredshed. Standse op for en tid og overvej, hvad vi længes efter, at Gud gør i vores liv. Den store folkeskare blev begejstret, fordi de så Jesus gøre tegn og til sidst blev de helt vilde, fordi han stillede deres sult.

Hvad længes vi efter, at Gud gør i vores liv? Måske at han viser os konkret, hvor meget han elsker os og gør det på en måde, så det trænger helt ind i vores dybeste lag. Måske at han giver os visdom til at leve vores liv, inkl. at acceptere vores skrøbeligheder og svage sider, som vi efterhånden er ved at være trætte af. Måske at han gør os gladere, lige så glade som vi blev, da Danmark scorede til 3-3 i tirsdags. Måske at han giver os mening i vores liv og viser os, hvordan vi kan bruge vores evner.

Så hvis vi vil give Guds omsorg plads til at virke i vores liv, er det godt at standse op, og blive klar over, på hvilke områder af vores liv, vi længes efter forandring og efter ham. Han har så meget, han gerne vil give os.

Den anden ting, vi kan lære af tegnet, er kun nævnt helt kort i teksten. Det er ordet ”takkede”. Jesus tog brødet, takkede og delte det ud. Et kort ord. Takkede. Vi kan nemt overse det. Vi kan måske tænke, at når Jesus var Guds søn, så havde han masser af magt og autoritet i sig selv. Det havde han også, og ofte gør han mirakler uden videre. Men andre gange gør han én ting inden da. Han takker. Det samme sker i beretningen om opvækkelsen af Lazarus fra de døde. Inden Jesus kalder Lazarus ud af graven, kigger han op mod himlen og siger ”Fader, jeg takker dig, fordi du har hørt mig”.

Når Jesus takker Gud inden nogle af sine mirakler, viser det noget om, hvor han får sin magt og autoritet fra. Hvem er han udsending for? Gud i himmelen. Derfor er Jesus dybest set afhængig af Gud. Han er afhængig af, at Gud hjælper ham og fortsat giver ham magt og autoritet.

Derfor har Jesus ind imellem brug for at trække sig tilbage fra menneskemængden, finde et øde sted og være alene. Ikke kun for at hvile ørerne og samle tankerne, men også for at bede. Han fandt styrken til at fortsætte sin mission ved at bede til Gud. Han fandt modet til at gå hele vejen til lidelse og korsdød ved at bede til Gud og finde styrke i bønnerne. Og når han skulle gøre de helt store mirakler, som at kalde en død ud af graven eller sørge for mad til mange tusinde mennesker, så bad han til Gud.

Jesu afhængighed af Gud er den anden ting, vi kan lære af tegnet. Ordet ”takkede” er et enkelt ord, som vi let overser, og noget, som i hvert fald den store folkemængde overså. Det har dog dyb betydning for vores liv med Gud. For hvis vi vil leve trofaste liv med Gud, hvis vi vil blive mere afhængige af ham, så har vi brug for bønnerne. Så har vi brug for takken.

Så det er en god idé at have en bøn til Gud på læberne, enten højtlydt med ord eller inden i os selv. Vi må bede til Gud i tillid til, at han har omsorg for os og ønsker at opfylde vores længsler. Måske ikke til vores tid, men til hans tid. Når han ser det bedst. Vi må bede i tillid til, at Gud har magten og det store overblik. Vi må bede i tillid til, at han er vores kærlige far, som faktisk lytter og ikke bare vender det døde øre til os. Som hans elskede børn er vi sikre på, at vi har hans opmærksomhed. Vi må nævne alt det for ham, som fylder os og bekymrer os. Vores dybeste længsler. Selv de ting, som vi ikke tør nævne for andre mennesker af frygt for, hvad de vil tænke om os. Alt det kan vi trygt nævne for Gud.

Det er den ene del af bønnen. At bede om forandring og det vi længes efter. Den anden del af bønnen er takkebønnen. At takke for det, som Gud faktisk har gjort. Det, han har givet. De glæder, vi har. Den livserfaring, vi har fået. Den kærlighed, vi bliver vist. Den mening, vi oplever.

Lise og jeg har en takkeliste. En liste, hvor vi skriver ting på, som vi er glade og taknemmelige for. Vi har skrevet på den i nogle år og har fået noteret 327 ting. Det kan være små og store ting. Livsforandrende begivenheder og små dagligdags glæder. Den liste er god at hive frem på trælse dage, når det hele er lidt tungt. For der er meget at takke over.

Når vi mennesker takker Gud, bliver vi mere afhængige af ham. Hver tak er en påmindelse om, at han er Gud, og vi er mennesker. Han er far, og vi er børn. Han er den gode og omsorgsfulde giver, og vi er dem, som har brug for at blive fyldte af ham. Vi er dem, som har brug for at blive glade, brug for at blive fyldt med mening. Vi er dem, som har brug for at vide og mærke os elskede, og dem, som har brug for hans visdom og vejledning i vores liv.

Det er nogle af de dybere lag ved Jesu madmirakel. At Jesus er Guds søn og den, som kan mætte os med det evige liv. At Gud har omsorg for os og opfordrer os til at standse op og nævne vores længsler for ham. Og at bønnen og takken til Gud gør os mere afhængige af ham, og hjælper os med et leve vores liv som hans trofaste og taknemmelige børn.